multitudine omnium numerorum possibilium, quilibet numerus est nume-
rabilis: ergo et tota multitudo, pro inde que infinita non est. 2°, præ-
occupando solutionem: colectio durationum nihil est aliud, quam una, et
altera multitudo finita durationum; sed quilibet multitudo finita duratio-
num pertransire potest: ergo etiam colectio.

Ad argumentum, nego utrumque argumentum,
ad probationem 2m, distinguo majorem: colectio non distinguitur ad durationibus colective
sumptis concedo; distributive sumptis, nego, et distinguo minorem: nulla est du-
ratio &c, de qua seorsim sumpta, verificatur, non possit &c concedo; de qua
copulare cum aliis, nego, et consequentiam.

Eadem solutio, aplatur ad probationem, imo et
2a, quilibet esse, multitudo, colective seu conjunctim cum aliis est in-
finita, licet seorsim et in se finita sit: sicut quilibet numerus, seorsim
et in se, numerabilis est, non tamen copulare cum aliis infinitis.

Stet, ergo,
quod quilibet duratio, seorsim sumpta est temporis finitus, pro inde
que potest pertransire; at vero colectio durationum possibilium est æternitas,
pro inde que pertransire, non potest, neque quod quilibet duratio seor-
sim sit temporis finitus obstat ut quilibet constituat durationes infinitas,
de qua, non verificatur posse transire, sicut quod media v.g. seorsim
sumpta sit pars, non obstat ut simul cum aliis partibus constituat totum
de quo, non verificatur esse partem.

Arg. 2° et ponamus Deus mente sua
designare Angelos, quos in æternitate potest producere; ita tamen
ut cuilibet diei æternitatis unus Angelus productus correspondeat, modo
scil., potest Deus, in qualibet hora dierum æternitatis continue et sine
interruptione, producere unum Angelum ex possibilibus, lin. ? sic sic: ergo
cum plures sint horæ dierum, quam dies, plures etiam erunt Angeli, quam dies
in suppositione.

Si 2us sequitur, quod numerus possibilium Angelorum producendorum
non sit infinitus: nam Deus, per successivam productionem, tandem deveniret ad
aliquam horam, ultra quam, non restaret alius Angelus. — Negetur, quod
semel facta suppositione argumenti Deus, non potest, producere continue

et successiva producere Angelos designatos, in qualibet hora æter-
nitatis.

Deus igitur videt, infinitum esse colectionem Angelorum producendorum;
videt tamen eam esse essentialiter interruptam; ita ut a productione ad productionem
Angeli, currant viginti quatuor horæ, in quarum spatio intermedio
nullus Angelus producetur, imo potest Deus in dicto casu unum
Angelum producere in qualibet hora, cujuslibet diei possibilis, eo pacto
ut singulis diebus, seu singulis viginti quatuor horis, correspondeat
una productio Angeli.

Replicabis: in dicta suppositione Deus posset que-
libet Angelum producere in hora immediata ad horam productionis alterius:
ergo posset omnes Angelos continue et immediate producere per
omnes horas possibiles æternitatis a parte post. — Distinguo argumentum: posset
quilibet Angelum distributive sumptum concedo; colective sumptum
nego, et similiter consequentiam.

Equidem, quilibet Angelus, distributive sumptus
posset produci in hora 1a diei Veneris v.g. immediata ad horam 123
diei Jovis, in qua producetur alter: hac tamen immediatione, non po-
sset produci tota Angelorum colectio: esset esse, essentialiter discreta.

Sectio IIIa. an sit possibile infinitum cathegorematicum?

Scopus tituli est, an Deus posset producere infinitum actu? Pro confu-
sione de infinito, tam multitudinis, quam intensionis et extensionis. Ita
S. Aug. lib. 8. de Civit. Dei: Scotus M. et quam plures citati
a Patribus Aguilar et Reynado. Dico 2 ex D. Thoma opusc. 25: ad-
huc, non est demonstratum, quod Deus non possit facere ut non sint infinita
actu: ergo in eo quod dentur infinita actu, non datur contradictio: ergo po-
te est quod dentur. Roboratur ex ratione reddente definitionem lineæ tradi-
tam ab aliis, eo quod non comprehendat infinitum quantitatis: ergo ea est possibi-

Sed observa, quod hæc conclusio procedit de rebus infinitis, inter se compati-
bilibus, et non repugnantibus: Deus esse, nequit producere actu infinitum
creaturarum, inter sed incompatibilium, ut sunt durationes inter se essentialiter suc-
cessive, pro inde que impotentes coexistere; v.g. amor et odium

eiusdem obti, in eodem subto, pro eodem insti dta; repugnãa
v. talis infiti, n. oritur ex infinitate creaturarum, sd ex ipsarum
incompatibilitate inter se.

Subsectio 1a arguta contra infity multitudinis solbuntur.

Ob. 1o: si daretur infinitas actu, exhauriretur Da omnipotentia, nq eo in-
fito producto, iq n. posset alterz creaturas producere; sd hoc implat: ergo —
1, nq maior: nq si loquatur de uno infito hominum v. g. adhuc eo
producto, posset Deus producere infitum camellorum: ergo et hoc producto
diversi generis dta. si v. loquatur de omni infito, ita vt Deus
produceret, oia infita possibilia, posset talia infita destruere, et iterum
iterum que reproducere ea, quo sua virtute producendo exerceret omnipotentiam.

Et in hac 2a intelligentia, 2o distinguo maiorem: exhauriretur Da omnipotentia
hoc est, destrueretur vel nq; hoc est, n. haberet qd vltra produceret
cedo: in quo sensu absque illa fermentatione nota, dici potest, qd om-
nipotentia exhauriretur: quia ee dissonantia in eo qd dicatur, Deum
productis, oibus oino creaturis possibilibus, aliq n. posse producere, q. nimirum
extra oes oino poss. n. est alia producenda.
Hoc enim, proprie, n. est
exhaurire Di oipotentiam, sd n. dare terminum, in quo exerceat suam virtutem produ-
ctivam: sicut semel productis a Deo oibus, oino creaturis possibilibus, n. diceretur
eius Di exhauriri, sd solum dari, vltra oes, oino poss. alia creara, in
qua virtus Dei infinite motiva exerceatur.
Ob. 2o: nequit a Deo
produci, qd n. cadit sub detratam intentionem Dei; sd multitudo infita, vt
pote talis, nequit cadere sub detratam intentionem Dei: ergo. 2o: omnis
multitudo actu existens, est in aliqua specie numeri; sd quae vis
species numeri involvit esentialiter vnitatem vltimam: ergo. 3o: ois quantitas dis-
creta, vti est numerus quantus est numerabilis; sd ea multitudo
infita, eset quantitas discreta: ergo. 4o: quaecumque creara, ac sit esentialiter
ab alio, est esentialiter finita; sd quaecumque multitudo creaturarum eset cre-
ara: ergo eset esentialiter finita: ergo n. infita.

Ad 1m distinguo maiorem, nq minorem: sicut ee, cadit sub detratam suam Dei
ita etiam sub detratam intentionem, nempe sub detratam finem osten-
dendi suam oipotentiam. Ad 2m, distinguo maiorem: ois multitudo finita
cedo; infita nego: numerus ee solum est genus ad multitudines
finitas. Ad 3m dicetur sicut ad 2m. Ad 4m, dato integro syl-
logismo, distinguo vltimum consequens: n. infita per eius cedo; 2o quid
nego. Ob. 3o, et demum, Deus producere infitos Angelos et qd cuilibet
conferat unum gradum gratiae: postea Deus, ab oibus simul Veni-
mat, illos 2 gradus gratiae quos contulerat, modo sic: vel Deus potest
ex his gradibus infitis, conferre cuilibet Angelo duos gradus,
vel n.: si potest: ergo iis infitus illud gradus quin augeatur, erit du-
plo maius, quam erat antea.
Si n. potest: ergo infitus gradus finiretur
quivisque inter oes Angelos distribueretur. item: ergo deveniretur
ad aliquem Angelum, quid eset vltimus accipiens, qd n. stat cum ratione
infiti. — Resp., in praedicto casu, Deus colocaturus ee singulis An-
gelis infitis, duos gradus gratiae, ita vero vt infiti talis An-
geli, manerent sine gratia, vel nq infitus multitudinis potest dividi
a Deo in plures multitudines infitas vt supra dictum est.
Hinc nego
duas vltimas sequelas, illa enim multitudo infita, gradus gratiae
n. distribueretur succesive inter Angelos, sd ipsis colecte et simul
conferretur: vnde nec finienda eset talis multitudo, nec deveniendum
ad Angelum vltimo accipientem.
Ob. 4o, si daretur actu, multitudo infita
hominum v. g. sequeretur 1o, qd partes illius esent plures et n. esent
plures quam tota multitudo. Ostat haec 2a pars, q. partes illius mul-
titudinis esent, infita vinaria, et tota multitudo infita quate-
naria. Sequeretur 2o, qd perseveraret eadem multitudo infita
etiam ablatis ab ipsa, quibusvis hominibus. — Dico 2am partem
sequelae, et n. esent plures f. in rãõe infiti cedo; vinaaliter nego.
vnde probatio n. urget. Ladem solutio distinguenda est 2a.

Ob. 5°: ad rat. infiti pertinet, qd semper restet aliqid illius producendus sine fine ex 1a. defone data; sd si ponetur infinitus actu, n. restaret aliqid illius, ultra producendus, cu iam totus esset productus: go n. esset infitus. 2°: si daretur infitus in actu, medietas infiti, esset equalis toti infito: go esset falsus hoc principium: totus est major sua pte. 2do. ex utraque medietate conflatus constaret infitis unitatibus et unariis: sd etiq medietas quelibet constaret infitis unitatibus et unariis: go.

3°: qlibet individuus multitudinis actu infite, esset, et n. esset illius pars: go est implicatoria. Pbr 2a. pars antis: nequit ee pars multudinis infite, id quo ablato, maneret multudo constituta in ee infiti: sd ablato quolibet individuo, maneret ita ea multudo: infitus ee, n. finitus per ablaoe finiti: go.

Ad 1m. distinguo maj.: qd semper restet aliud etc. si producatur successive conc. do; si producio sit instantanea ng, et consa min., ng. conq: de conceptu infiti, est qd si successive perscrutatur, sive per numeraoe, sive per productioe, semper restet aliud et aliud sine fine percurrendo, n. aum, oponitur ipsi, qd instantanee, possit aut componi, aut produci, in quo casu, et esset infitus, et nihil ultra restaret aut componendum aut producendus.

Ad 2m. ng. ans, ad ejus probaoe consa maj., distinguo min.: constaret infitis unitis, unitatibus etc., infinities minus repetitis conc. do; n. infinities minus repetitis ng.: habeeet medietas quelibet infinities infinitas, unitates, et unaria: at totus haberet infinities infitas plures unitates etc. Solio hec sustineri debet ab adversariis defendentibus continuum Aristotelicus. Ad 3m. ng. 2a pte antis; ad probaoe distinguo maj.: nequit pars essalis conc. do; integralis ng.

Sic ablato ab hoe unguio, qd est illius pars integralis, maneret essent. homo, sliter maneret essent. infitus, qd fieri potest, majus, minus integraliter, per additione aut ablatione finiti. Preterea

arguus retorquetur in infito sincathato. Observa itq, qd ablata medietate infiti, solus maneret infitus, minus et inadqte dictum a primo, resultante ex utraque medietate: inde licet qualibet deficiente dicatur, adhuc infitus manere, n. inde infertur medietates ee ptes integrales infiti.

Ob. 6°: ea multudo infita includeret et n. includeret os numeros fitos: go implicat. Pbr 1a pars antis: n. includeret excise omnes hujus fitos: patet, ng aliter ablato, v. numero f. g. fin. maneret in ipsa ois nurus fitus, pro inde qui per ablatione finiti, iq, n. esset infita: go includeret os nuos finitum, et aliquid plus; id ois nurus finitus, et aliquid plus est quimerum: go n. includeret quimeras.

Pbr, hec min. subsunta: ois nurus finitus distus, 22, ab eo aliqid plus est quimera: neque ee est multudo fita ut constat, neque infita, go multudo infinita, nequit distingui 22, ab eo aliquid plus; id ois nurus finitus distinguitur, 22, ab eo aliquid plus: go. — In 1. arguus instatur in infito, sincathato. De inde ng. dans, quo ad 2m. ptem, ad probaoe distinguo maj.: n. includeret excise omnes nuos fitos distributive sumptus conc. do; colective sumptus ng.

Hinc constat ad probaoe inclusus distinguo item conseq.: et aliqid plus supra nurus fitos colective sumptus distributive sumptus conc. do: eadem ng. suppositus, qd supra os nuos fitos distributive sumptus, et constabit quimeram. Dubie intelligendi sunt reliquis probaoes, et constabit quimeram ee os nuros fitos, colective sumptus 22, distus ab eo qid plus; n. v. distributive sumptus, distus 22, ab illo. Constat solio paulate ptis compositi, quis nihil addunt supra se ipsas colective sumptas: addunt v. aliqid supra se ipsas sumptas distributive.

Ob. 7°: supposito, qd in multune infita darentur plures infite multudines, deinde, qd gradatim numerando, per duas, tres, quatuor etc. percurrat eas Deus Angelus, donec perveniat ad unite finitaes omnis maxima: item, addatur illi multudini finitaes ois maxima, una exo infitis unitatibus que restabant: tunc sic arguitur: ex addione